

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Dity Řepkové, soudce Tomáše Langáška a soudce zpravodaje Jana Wintra o ústavní stížnosti **Pavla Stieranky** a **Barbory Stierankové**, obou bytem Vrbenského 1039/2, Cheb, zastoupených JUDr. Kateřinou Švecovou, advokátkou se sídlem Šafaříkovy sady 5, Plzeň, proti usnesení Krajského soudu v Plzni sp. zn. 64 Co 650/2025 ze dne 18. 3. 2026 a usnesení soudního exekutora JUDr. Josefa Lavičky, Exekutorský úřad Cheb, č. j. 176 EX 00029/25-042 ze dne 24. 9. 2025, za účasti **Krajského soudu v Plzni** a **soudního exekutora JUDr. Josefa Lavičky, Exekutorský úřad Cheb**, jako účastníků řízení a **Wise Capital Invest s.r.o.**, se sídlem Kolbenova 882/3a, Praha – Vysočany, jako vedlejší účastnice řízení, **takto:**

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í

1. Stěžovatelé jsou manželé, kteří poskytli svůj nemovitý majetek jako zástavu k zajištění závazku svého syna. V exekučním řízení byl následně nařízen prodej této zástavy. Stěžovatelé z prodeje vlastní nemovitosti uspokojili dluh oprávněné (vedlejší účastnice), která nato doručila soudnímu exekutorovi návrh na zastavení exekuce. Exekutor řízení zastavil, avšak pouze částečně, jelikož v řízení pokračoval pro vymožení nákladů exekuce ve výši 620 440 Kč.

2. Stěžovatelům byl písemně doručen příkaz k úhradě nákladů exekuce ve výši 620 440 Kč. Stěžovatelé proti příkazu podali námitky, které však soudní exekutor odmítl jako opožděné. Exekutor poukázal na to, že příkaz byl stěžovatelům doručen dne 28. 8. 2025, a to jako obálka typu III. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé nebyli v místě jejich bydliště zastíženi, je písemnost doručena vhozením do poštovní schránky (§ 50 odst. 1 o. s. ř.). Exekutor dále shrnul, že podle § 88 odst. 2 exekučního řádu lze námitky podat do 8 dnů od doručení příkazu, o čemž byli stěžovatelé řádně poučeni. Stěžovatelé však námitky podali až 8. 9. 2025, přestože lhůta uplynula dne 5. 9. 2025. Exekutor nepřisvědčil ani námitce stěžovatelů, že písemnost byla údajně vhozena „do společných prostor domu“. Je totiž na stěžovatelích, aby si v místě svého bydliště zajistili řádné

označenou uzavíratelnou schránku, ze které nebudou vložené zásilky vypadávat. Exekutor nevyhověl ani návrhu stěžovatelů na prominutí zmeškání lhůty, jelikož § 35 odst. 5 exekučního řádu takový postup zapovídá.

3. Krajský soud v Plzni usnesení soudního exekutora potvrdil. Odkázal zejména na obsáhlé vyjádření exekutora k odvolání stěžovatelů. Nepřisvědčil ani námitce stěžovatelů, že písemnost měla být doručována do vlastních rukou podle § 49 o. s. ř., jelikož na ní byl uveden příznak „*do vlastních rukou*“. Tento příznak je totiž podle krajského soudu na obálce typu III uveden standardně a znamená pouze to, že nezastihne-li doručující orgán adresáta v místě doručování, je povinen písemnost vhodit do schránky. Soudní exekutor také podle soudu správně rozhodl o zmeškání lhůty.

4. Stěžovatelé podávají ústavní stížnost proti usnesení soudního exekutora i krajského soudu. Těmito rozhodnutími byla podle nich porušena jejich základní práva zaručená čl. 36 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelé tvrdí, že písemnost měla být posuzována podle § 49 o. s. ř., jelikož byla opatřena údajem „*do vlastních rukou*“. Při použití režimu doručování podle § 49 o. s. ř. by přitom fikce doručení nastala až po uplynutí desetidenní úložní doby a námitky podané stěžovateli dne 8. 9. 2025 by tedy byly včasné. Stěžovatelům nelze klást k tíži, že nerozpoznali doručovací režim podle technického typu obálky – byla pro ně určující především instrukce „*do vlastních rukou*“, v jejímž důsledku údajně vznikla „*objektivní nejasnost ohledně zvoleného doručovacího režimu*“. Stěžovatelé namítají, že písemnost nebyla vložena do jejich domovní schránky, nýbrž byla ponechána ve společných prostorách domu. Soudní exekutor se touto námitkou nezabýval materiálně a v bodu 22 napadeného usnesení se omezil na závěr, že případné pochybení doručovatele při nedodržení poštovních podmínek mají stěžovatelé řešit vůči České poště. Tato okolnost podle stěžovatelů dokresluje, že doručování v posuzované věci „*nebylo bezpochybné*“ a že za dané situace neměly být účinky doručení „*vyloženy výlučně formálně a v neprospěch stěžovatelů*“. Závěrem stěžovatelé tvrdí, že náklady exekuce jsou neúměrné tomu, že oprávněná byla uspokojena mimo nucené zpeněžení zástavy na základě dohody a smluvního prodeje jiné nemovitosti, nikoliv přímým vymožením soudním exekutorem. Nepřiměřená výše nákladů exekuce tak vyžaduje soudní přezkum, který byl stěžovatelům odepřen.

5. Ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná.

6. Stěžovatelé tvrdí, že příkaz měl být doručován, resp. byl doručován jako písemnost do vlastních rukou ve smyslu § 49 o. s. ř., podle čehož se také měla odvíjet lhůta pro podání námitek, s níž stěžovatelé počítali. Toto tvrzení je však v rozporu se samotným postupem stěžovatelů, kteří současně s námitkami proti příkazu podali také žádost o prominutí zmeškání lhůty. Stěžovatelé si tedy evidentně byli vědomi, že lhůtu zmeškali. Jejich tvrzení o důvěře v delší lhůtu odvozenou od doručování dle § 49 o. s. ř. je tedy nepodložené.

7. Navíc, sami stěžovatelé opakovaně uvedli, že se s příkazem k úhradě nákladů exekučního řízení seznámili dne 3. 9. 2025. V této době (až do 5. 9. 2025) přitom stále běžela lhůta pro včasné uplatnění námitek. Stěžovatelé tedy měli možnost námitky včas podat – lhůta odvozená od vhození písemnosti do schránky uplynula až poté, co se stěžovatelé s jejím obsahem seznámili. Příkaz obsahoval doručenkou datovanou ke dni 28. 8. 2025 a současně poučení o tom, že námitky lze podat ve lhůtě 8 dnů. A konečně, v odvolání proti usnesení soudního exekutora uvedli sami stěžovatelé s odkazem na komentářovou literaturu, že příkaz k úhradě nákladů exekuce není třeba doručovat

do vlastních rukou, tedy fakticky, že jde o primární způsob doručování v tomto případě. Stěžovatelé tedy neměli žádný důvod se domnívat, že písemnost byla doručována dle § 49 o. s. ř., a že lhůta pro podání námitek uplyne později než 5. 9. 2025.

8. Ani zbylé námitky stěžovatelů nejsou opodstatněné a v tomto směru postačí odkázat na napadená rozhodnutí, která se argumenty stěžovatelů dostatečně zabývala. V posuzované věci nemají žádnou relevanci argumenty týkající se toho, zda jsou náklady exekuce přiměřené. I kdyby tyto náklady hypoteticky byly evidentně nepřiměřené, nic to nemůže změnit na zmeškání lhůty k přezkumu.

9. Lze pochopit frustraci účastníka řízení, který se nemůže domoci věcného přezkumu určitého rozhodnutí kvůli pouhému zmeškání lhůty. Dodržování lhůt je však neodmyslitelným předpokladem fungování práva jako předvídatelného systému. Ve zde posuzované věci navíc nebylo zmeškání lhůty projevem formalistického výkladu orgánů, ani omluvitelného nedorozumění ze strany stěžovatelů, ale spíše důsledkem jejich liknavosti – prokazatelně (i dle jejich vlastních tvrzení) měli veškeré relevantní informace v době, kdy disponovali dostatkem času k tomu, aby své námitky uplatnili ve lhůtě.

10. Ústavní soud proto odmítl ústavní stížnost jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2026

Dita Řepková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kubacká